

TUTANKHAMUN 1 - MÖ 6 MART 1323 PAZARTESİ 01:13 GMT+3

Tut, piramidin tepesinde ışıklar saçan yakutu esasının yardımıyla yavaşça yerinden çıkardı. Hazırlıklı olmasına rağmen şaşırıldığı zifirî karanlığa gözlerinin alışmasını beklerken arkasındaki Thebes manzarasına baktı. Tepenin üstünde, dünyanın en gelişmiş başkentinin surlarıyla çevrelenmiş görkemli saray görünüyordu. Kendini evinde hissetmeyi özlemişti. Doğuda, milyonlarca yıldızın ışığı Nil üzerinde yansıyor, böceklerin bir şeylerin habercisi sesleri geceye karışıyordu.

Otuz santimetre boyunda piramit şeklindeki taş, dünyadaki en büyük yakuttu. Askerleri aşağıda nöbet tutsa da içinde kötü bir his vardı. Odaklanmaya çalıştı. Ne pahasına olursa olsun büyük dedesinin vasiyetine uyacak, taşın onların eline geçmesine izin vermeyecekti.

Epey ağırmış, diye düşünürken merdivenden aksayarak indi. Korumalarına baş işareti verince hepsi onun filin sırtındaki oturağına tırmanması için yere kapandılar. Tut, yerine oturunca sürücüsü fili kaldırıp sarsılarak yürüttü. İki önde, ikisi arkada dört askerin ayak sesleri gecede yankılandı.

Sfenks'in yanından geçerken Tut, sürücüyü durdurdu. Boynundaki şahin şeklindeki anahtarı yokladı, anahtarın verdiği rahatlıkla askerlere merdiveni Sfenks'e dayamalarını emretti. Aksayan bacağına yüklenecek filden indiğinde ayaklarında serin çöl kumuna gömülmenin hoş hissi vardı. Elinde yakutla yavaşça merdivene tırmanmaya başladı.

Anahtar yerine oturduğunda askerler gözlerine inanamadılar. Koca Sfenks gecenin karanlığında ikiye ayrılmış, merdivenin bitimindeki gizli geçidi ortaya çıkarmıştı. Tut, sendeleyerek geçitten girdi. Yakutu

içerideki özel kutuya koydu. Dışarı çıkıp anahtarı yerine yerleştirdi, geçidi kapattı.

Tekrar file binip geldikleri gibi ilerlemeye başladılar. Thebes’in surlarına vardıklarında korumalar firavunun geldiğini ilan ederken kapıdaki elli nöbetçi yerlere kadar eğildi. Tut, yine sürücüyü durdurup filden indi. Nöbetçilerin yanından geçerken komutanın kulağına fısıldadı: “Hepsini öldürün.”

Komutan, firavunun yüzündeki kararlı ifadeyi görünce duyduklarından emin, başını salladı. Tut, dört korumayla fil sürücüsünün boğazlarından çıkan hırıltılar ve çığlıklar eşliğinde, onu bekleyen iki tekerlekli savaş arabasına binerek saraya doğru yola çıkmıştı bile.

Saraydaki yüksek tavanlı, görkemli yatak odasına iki yana açılan kapılardan girdiğinde geniş çift kişilik yatağının önünde durup derin bir nefes aldı. Başarmıştı. Ay dahil yaşayan hiç kimse yakutun yerini bilmiyordu. Farbaları yere değen çizgili yatak örtüsüne baktı, büyük dedesi Khufu’dan hatıra olduğu için örtüyü seviyordu. Farbaların fırfırlarıyla eş süslemeleri olan kuş tüyü yastıklar da yatağın başına yaslanmıştı. Yatağın ayakucunda kadife kaplı Sfenks’tekinin eşi bir sandık vardı. Artık rahatlayıp uyuyabileceğini düşündü. Boynundaki şahin şeklindeki anahtarı yoklarken ayaklarının dibindeki papirüse ilişti gözü. Üzerindeki Sümerce “geber” yazısını okuyunca yüzü bembeyaz oldu. Tam o sırada karanlıktan üstüne bir gölge çullandı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Altına kaçırarak gibiydi. Bağırarak istediye de ağzını ve çenesini sıkırmak için parmakların arasından dehşetli ve kısık inlemenin dışında ses çıkmadı.

Sadece on dokuz yaşındaydı. Saldırmanın beynine girmeye çalıştığı anda buz gibi bir duvarla karşılaştı. Kaçmaya yeltendi ama arkasındaki dev, bütün hareketlerini kısıtlıyordu. Tut, saldırmanın yüzünü görebilmek umuduyla başını çevirince zifirî karanlıktaki ışıltıyı gördü. Aniden boynunda acı hissetti. Aynı anda yabancı, elini ağzından çekti. Bağırarak istediğinde nefesi, delinen soluk borusu yüzünden ses tellerinin üzerinden değil, içeriye dolan kanları püskürterek boy-

nundaki kesikten korkunç bir hırıltıyla çıktı. Sesin etkisiyle daha da panikleyerek boynunu tutup nefes almak istedi ama ciğerlerine kan doldu. Öksürmek için kasıldı ama ciğerlerinde hava kalmamıştı. Diyaframına kramplar girdiğinde diz çöktü, kulakları çınladı, gözleri karardı. Son düşüncesi, avucunda sıkıdığı anahtardı.

DERİN 1 - 16 EYLÜL 2044 CUMA 05:25 GMT+3

Derin, kişisel bilgisayarını Konfidulo'ya verdiği talimat gereği çalmaya başlayan Bach'ın *Well Tempered Clavier* 'iyle şafakta uyandı. Güneşin ilk ışıklarıyla okyanus manzarasını seyrederken kahvesini yudumluyordu. Banyodayken Konfidulo, tahlili tamamlamış, Derin'e raporunu sunuyordu. "Saluton, bonan matenon Derin Kaplan. Vi estas sana! Nenio zorgas pri via sano. La vetero estas sunplena, 27 Celcius. Rekomendita vesta kodo estas S32."¹

Konfidulo, Derin'in babasının sesiyle konuşuyordu. Derin, "Dankon Konfidulo," diye cevap verdi uykulu. Kahvaltıda gün doğumunu seyretmek iyi olur diye düşündü, "Ĉu vi povas servi mian matenmanĝon ĉe la tegmenta restoracio?"²

Konfidulo, "Certe sinjorino,"³ diye cevapladı.

Kondisyon bisikletinde sabah sporunu yaptı, duşunu aldı, dişlerini fırçaladı, lenslerini taktı. Konfidulo'nun tavsiyesi olan S32 kodlu giysiyi seçerek çatı restoranına çıkan asansöre bindi. Tüp asansör çatı katına çıkarken kulağında Bach çalmaya devam ediyor, Derin de melodiyi mırıldanıyordu.

Restoranda Derin'le beraber birkaç kişi daha kahvaltı ediyordu. Hep-sini selamlayarak masasına oturdu. Birkaç saniye sonra Konfidulo'nun

-
- 1 Merhaba, günaydın Derin Kaplan. Sağlıklısınız! Sağlığınız hakkında endişe edilecek hiçbir duruma rastlanmadı. Hava güneşli, 27 °C. Önerilen kıyafet kodu S32. (Esperanto dilinde)
 - 2 Kahvaltımı çatı katındaki restoranda servis edebilir misin? (Esperanto dilinde)
 - 3 Kesinlikle hanımefendi. (Esperanto dilinde)

kontrol ettiği Android robotlardan biri kahvaltısını getirip kalori bilgisini verdi. Kahvaltısına karışık meyve suyu ilave ederse günlük vitamin ihtiyacını büyük ölçüde karşılayacağını belirtti ama Derin istemedi. Çay içmeyi tercih ediyordu. Kahvaltısını ederken projesinde kaldığı yeri gözden geçirdi. Dün iki hamster'ı daha antifriz sıvısını yapay kanla değiştirirken ölmüştü.

Derin, kriyojeni⁴ mühendisi olmayı seçtiği günden beri bu proje üzerinde çalışıyordu. Büyük ilerlemeler kaydetmiş, dünya çapında yirmi iki kişiden oluşan çalışma grubuna girmeyi başarmıştı. Birazdan toplantıları vardı.

Birinin onu izlediğini fark edince kafasını çevirdi. Annesi ona bakıyordu. “Günaydın Derin,” dedi bakışlarını yakalayınca, “Erkenden ne yapıyorsun burada?”

Derin gülümseyerek, “Günaydın anneciğim, toplantım var. Sen neler yapıyorsun?” diye sordu. Ayda şefkatle kızımın omzuna dokundu. Ayda yaşlanmıştı ama elleri düzenli yapılan doku yenilemesi sayesinde kırışık görünmüyordu.

“Bugün babanla yakındaki USLA'ları⁵ ziyarete gideceğiz.”

“Sai benim babam değil, bunu sen de biliyorsun anne!”

“Evet kızım, baban öldü. Bu gerçeğe alışıp hayatına devam edebilsydin daha mutlu olurdu.”

Derin, “Babam ölmedi anne,” diye mırıldandı annesinin arkasından.

Ayda köşeyi dönerken, “Adiaü!”⁶ diye seslendi. Derin, annesiyle uğraşacak vakti olmadığını düşünüp omzunu silkti. Konfidulo, gözündeki lense yansıttığı uyarı yazısıyla toplantısına on beş dakika kaldığını haber verdi. “Toplantı gündemini hatırlatmamı ister misiniz?” diye sordu iç kulağına entegre edilmiş minik hoparlörlerden. Derin günde-

4 *Cryogenics*, fizikte çok düşük sıcaklıklarda yapılan üretim ve işlemler için kullanılan terim.

5 *Urbo sur la akvo*: su üzerindeki şehir. (Esperanto dilinde)

6 Güle güle! (Esperanto dilinde)

mi dinlerken asansörle toplantı odasına iniyordu. Özellikle Brezilya USLA'daki Roberta'nın sunumunu çok merak ediyordu. Çalışmaları, insanlık için dönüm noktası olabilirdi.

Toplantı odasına girdiğinde Konfidulo, Derin'in lensine yuvarlak masa etrafındaki diğer yirmi bir katılımcının görüntülerini yansıtıyordu. Henüz çevrimiçi olmayanlar hareketsiz duruyor, olanlar birbirleriyle selamlaşıyorlardı. Roberta'nın görüntüsü sabitti. Toplam yüz USLA, Ekvator'a yakın konumlandırıldığından Güneş enerjisinden mümkün olduğunca fazla yararlanıyordu. Roberta'nın bulunduğu USLA, eski Fortaleza şehrinin kuzeyinde, hemen hemen Ekvator'un üzerindeydi. Derin'se Mogadişu açıklarındaki USLA'da yaşıyordu. Aradaki altı saatlik fark nedeniyle Brezilya USLA'da gece yarısıydı.

Derin birkaç dakika içinde, "Saluton amikoj!"⁷ diyerek oturumu açtı. Herkes çevrimiçi olmuş, dikkat kesilmişti. "Bildiğiniz gibi canlı organizma dondurma ve tekrar canlandırma konusunda epey yol almış bulunuyoruz. En son antifriz sıvısını değiştirdiğimiz hamster üç dakika boyunca nefes aldı ve kalp atışı düzenliydi. Üzerinden neredeyse bir ay geçti. Brezilya USLA'daki Roberta'dan önemli gelişmeler olduğu haberini aldık. Evet Roberta, bize neler olduğunu anlatabilir misin?" diyerek sözü ona bıraktı.

Roberta heyecanla, "Evet Derin, önemli gelişmeler yaşandı. Biri de şu an elimde duruyor," deyip elini herkesin görebileceği şekilde kaldırdı. Herkes Roberta'nın elindeki hamster'a bakıyordu. Hayvan hayatından memnun, ayçiçeği tohumunu kemirmekle meşguldü. "Bu hamster'ı iki hafta önce özel dondurma tekniğimizle dondurmuştuk. Dün çözdük. Hareketlerinde herhangi bir problem görmedik. Beş duyu organı testinden başarıyla geçti!" Dünyanın değişik yerlerindeki yirmi iki kişi çılgınlık atıyor, neşeye ve alkışlayarak tebrik ediyorlardı. Yıllardır üzerinde çalıştıkları bir şeydi bu. Yüzlerce ışık yılı ötedeki galaksilere gidilebilir, evrende yaşam ihtimali olan her yere seyahat edilebilirdi.

7 Merhaba arkadaşlar! (Esperanto dilinde)

Derin tekrar sözü aldı. “Tebrikler Roberta! Şimdiye kadarki çalışmalarımızdan farklı neler yaptınız?” Roberta bir an kekeleyerek, “Şey, işte birkaç pürüz var. Neyi farklı yaptığımızı tam olarak bilmiyoruz. Deneyin video dokümantasyonu var. Bizzat ben birkaç yüz defa izledim. O gün yine iki hamster’ı deneye almıştık. Ne yazık ki biri öldü ama diğeri şu an elimde. Videoyu kişisel bilgisayarlarınıza gönderiyorum.”

Gruptaki sevinç yerini sessizliğe bırakmış, birkaç küçük ayrıntının konuşulmasının ardından toplantı bitmişti.

Derin, Konfidulo’dan videoyu lensine aktarmasını istedi. Süreç açıkça görülüyordu. Roberta iki hamster’ı eline alıyor, kan değiştirme makinesine sokuyor, kanlarının donup hücre duvarlarını çatlatmasını engelleyen antifriz sıvısı bütün hücrelere işlediğinde hayvanların gözleri albinodan maviye dönüyor, sonra sıvı nitrojen vanası açılarak buldukları yere dolması sağlanıyordu. Buraya kadar her şey Derin’in yaptığıyla aynıydı.

Çözme videosunu izlemeye başladı. Roberta donmuş hayvanları çözme makinesine bağlıyor, hayvanlar sıfır derecenin biraz üzerine kadar ısıtılıyor, yapay kan zerk edilmeye başlanıyor, ikisinin de gözleri tekrar kırmızıya dönüyor, ortam ısısı otuz yedi buçuk dereceye getiriliyordu. Bir hamster canlanıyor, diğer hamsterda hiçbir hareket olmuyordu. Roberta videonun bu bölümünde yaptıklarını anlatırken canlanan hamster elinde geziyordu. Roberta çok sevinçli görünse de hamsterlardan birinde yaşam belirtisi olmamasına şaşırılmıştı.

Derin videoyu defalarca oynattı. Her şeyi denedi ama farkı göremiyordu. Bu iki hamster’ın donup çözülme sürecinde mutlaka farklılık olmalıydı, ama neydi?

DEMİR 1 - 24 NİSAN 2010 CUMARTESİ 10:47 GMT+3

Burnuna gelen enfes kokularla gözlerini araladı. Hafif yanmış patates kızartması, Ayda'nın ünlü kahvaltılık domates sosu, kızarmış ekme... Az sonra sahanda kızarmaya başlayacak yumurtanın hayaliyle yatakta dönerken, kapıdan koşarak giren kızı üzerine atladı, "Babacığım! Haydi kalksana, hava çok güzel!"

En sevdiği ayı taklidiyle küçük kızı Derin'i kollarına aldı. Gece boyu çalışmış, iş yerindeki rakibine ait projede kendi payına düşen kısmın kodunu yazmıştı. "Canım kızım," derken sesinin çatallı çıktığını fark etti. Derin'le biraz gıdıklamaca oynadıktan sonra banyoya geçti. Uykusu açılana kadar gözlerini kapayıp başına çarpan suyun sesini dinleyerek daha önce de gördüğü o belirgin rüyayı düşündü. Denizin altında camdan bir piramidin önünde duruyor, ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu. Aradığını bulunca, çantasına koyup yüzeye çıkmıştı.

Düşüncelerini işine yöneltip rüyanın etkisinden sıyrılmaya çalıştı. Gerçi iş de pek parlak değil, diye düşündü. Geçen hafta yaptığı sunum reddedilmişti. Oysa Demir'in sunumları şirket çalışanları tarafından sabırsızlıkla beklenir, hayranlıkla dinlenirdi.

Kafasını iki yana sallayıp homurdandı, "Hep Aykut'un projelerini seçiyorlar! Neymiş efendim hızlı para getirirmiş, müşterisi hazır, kodun büyük bölümü açık kaynak olarak internette bulunuyormuş!" Söylendikçe öfkeleniyordu. "Günü kurtaralım, Amerika'daki merkeze şirin görünelim, gönderdiğimiz raporlarda kârlı, çalışkan ve meşgul görünelim!" Kendini sesini inceltmiş, şirketin işgüzar personelini taklit ederken bulmuştu.

Kendisi de teklif ettiği projelerin eldeki teknolojilerle tamamlanmasının kolay olmadığını biliyordu elbette, ama söylenmek içini rahatlatıyor gibiydi: “Bilgisayarlar ikili kod mantığıyla çalışır. 1’ler ve 0’lar... 1’ler 5 volt, 0’larda akım yok. Bilgisayar mühendisliğinin daha ilk haftasında öğretirler bunları. Her birine bit denir, bunlar uç uca eklenir, ‘byte’lar oluşur, sonra da diğer her şey. İşte o bitler neden kubitler⁸ olmasın?” diye sayıklarken saçlarını durulamaya geçmişti.

“Türkiye’nin en başarılı mühendislerinin katıldığı bir çalışma grubu oluşturursak, şirket merkezindeki mühendislerin yapamadıklarını burada başarabiliriz!” dediğinde, çalışma arkadaşlarının yüzlerinde beliren acizlik ve bıkkınlık ifadelerini hatırlayıp içi sıkıldı. Onlar için bu ülkede yaşamak yenilgiyi baştan kabul etmek, koyun gibi ne söylenirse onu yapmak, kazandığın paraya bakmak anlamına geliyordu.

Ayda’ya belli etmese de son zamanlarda Amerika’da kalmadığına pişmandı. Karısının itirazlarına rağmen Türkiye’ye dönmeyi o istemişti, şimdi de yanlış yaptığını kabul etmeyi gururuna yediremiyordu.

Duş bitti, giyinip aşağı indi. Karısının yanağına bir öpücük kondurdu. “Günaydın canım!” Ayda, omleti havada çevirmeye uğraşıyordu. O da epey yorgun olmalıydı, yine de erken kalkmış, kahvaltıyı hazırlamaya koyulmuştu. “Hoop, işte oldu! Günaydın canım, sana mektup gelmiş.”

Demir, mektup almalı kim bilir kaç zaman oldu, diye düşünürken Ayda, “Kimdenmiş?” diye sorup omleti masaya yerleştirdi. Demir kafasını mektuba eğmişti: “Profesör Peter Rogers. Benimle iş görüşmesi yapmak istiyormuş.”

Ayda, “Neden e-posta atmamış? Reklam saçmalığı olmasın?” derken Derin’in hiç dokunmadığı tabağını fark etti. Gözlerini devirip ocakta kalan son parçayı da getirmek için tezgâhın başına gitti. Demir, yüzünde düşünceli bir ifadeyle mektubu okuyordu. On senedir en

8 Kuantum bit, aynı anda her iki durumun bir kuantum süperpozisyonu içinde (hem 1 hem 0) kuantum bilgisayarı için temel bir özellik olmasını sağlayan yapı.

iyilerle çalışan bir şirketteydi. Daha okulu bitirmeden yüksek lisans bursu almıştı. İş değiştirmeyi hiç düşünmemişti.

Profesör Rogers, kibar, seviyeli ve resmiyetten uzak bir dille yazdığı mektupta, maddi fonu hazır büyük bir projeden bahsetmiş, ilgilenirse kendisiyle irtibata geçmesini rica etmişti. Demir, ikinci memleketim dediği Amerika'da, bu mesajın samimi olduğunu anlayabilecek kadar uzun yaşamıştı.

“Cevaplamak için e-posta yok, sadece açık adresini ve çalışma saatlerini yazmış.”

Ayda yanına yaklaşıp göz kırptı. “Gidecek misin?”

“Bilmiyorum,” derken, içinden bir ses ilginç olabileceğini söylüyordu. Mektupta verilen adres, lüks evleriyle bilinen nezih bir semtteydi. O civarda ofis olmaması Demir'i meraklandırmıştı.

Derin, “Babacığım, hani bugün sinemaya gidecektik? ‘Bir ejderhanı nasıl eğitersin’ filmine gidelim mi?” deyince dikkatini mektuptan kızına yöneltti. “Onun adı *Ejderhanı Nasıl Eğitirsin* değil mi?” dedi hoşgörülle.

Altı yaşına yeni girmiş kızlarının sevimli hatasına gülümsediler. Derin, yanlış bir şey söylediğini anlamış, “İşte her neyse,” derken yüzü asılmıştı. Hata yapmaktan hoşlanmıyordu. Demir, kızı hata yapınca kendine bu kadar kızmasa onun daha hızlı öğreneceğini, mükemmeliyetçiliğinin onu yavaşlattığını düşünüyordu. Derin'in neşesini yerine getirmek için coşkulu bir sesle, “Biliyorum o filmi kızım, çok seveceksin!” dedi.

Derin kıkırdarak “Yaşasın!” diye çığlık attı. Demir ise, mektuptaki adresin sinema yolunun üzerinde olduğunu fark etmişti.

MERT 1 - 16 NİSAN 2010 CUMA 18:32 GMT+3

Mert kalabalık otobüste balık istifine dönmüş insanların arasında tutunacak yer ararken söyleniyordu: “Yeter artık! Sabahtan akşama kadar deli gibi çalışsam da kimseyi memnun edemiyorum! Bıktım stresinden, trafiğinden, alavere dalaveresinden!” Mezun olmak için birkaç dersi kalmışken bir inşaat firmasında zar zor teknikerlik işi bulabilmişti. O kadar sinirliydi ki karmaşık fikirlerle öfkesini körüklediğinin farkında değildi. Bu durumu sonlandırabilecek tek kişiyle buluşmaya gidiyordu.

Otobüs, Taksim’de duraklara yanaştı. En az yedi-sekiz bin kişi Karadeniz’de yapılan hidroelektrik santralleri protesto etmek için toplanmıştı. Bazı eylemcilerin taşıdığı, bölgenin önceki ve sonraki hallerinin fotoğraflarının olduğu dövizler, orman katliamının boyutunu gözler önüne seriyordu.

Kalabalığın arasında ışıldayan mavi gözleri görür görmez Mert’in öfkesi yatışmış, geriye sadece burun deliklerindeki yanma kalmıştı. Tuba’yı gelen: Ekonomi bölümünü başarıyla bitirip bir türlü istediği işi bulamayan ama Mert’in, duru güzelliğiyle, zekâsıyla ve başarısıyla hep gurur duyduğu sevgilisi. Binlerce erkeğin ona, onunsu gülümseyerek kendisine baktığını düşününce Mert’in koltukları kabarırdı. Kalabalığın içinde çabucak buluverdiği kızı sahiplenme duygusuyla öptü. Tuba tatlı sesiyle, “N’aber?” diye sordu.

“Canım sıkkın, bildiğin şeyler işte!”

Gürültüde konuşmakta zorlandıkları için sonra konuşalım demek istencesine sustular. İnsanların ellerinde, “HES yapma boşuna, yıkacağız

başına”, “Bu su hiç durmaz” yazan pankartlar vardı. Basın açıklamasını dinledikten sonra, yemek için köşedeki lokantaya gitmişlerdi.

Uzun çalışma saatlerinden yorgun garson, yemeklerini masaya gö-nülsüzce bırakırken Tuba, “Hadi gidelim bu şehirden!” deyiverdi. Mert’in içi sevinçle dolmuştu. Bu hengâme, hayatı yaşanmaz kılan sistem, kötü gıdalar, pahalı kiralar, tek tip bir daire için ömür boyu istemedikleri işlerde çalışma zorunluluğu potansiyellerini kısıtlıyordu. Yeni dünya düzenini protesto etmeye gitmek için otobüsleri kullanmak, onların yaktığı mazotu finanse etmek zorundaydılar. Haberlerde gördükleri, savaşlar yüzünden evsiz, annesiz, babasız kalan çocuklar, onlar eve gidip ampulleri yakabilsin diye o haldeydi. Protesto ettikleri şeyi beslemek bir kısırdöngüydü. İki de bu düzenin parçası olmaktan iğrenmeye başlamıştı. Sevgiyle kızın mavi gözlerine baktı. Kalabalık insan yığınları içinde yaşamın omuzlarına bıraktığı yükü paylaşacak bir yol arkadaşı bulmak zordu ama onlar bunu başarmıştı.

Eve geldiklerinde saat on birdi. Yorgunlardı. İstanbul’dan ayrılma düşüncesiyle ilgili konuşmadan yattılar. O gece uyumadan önce Mert, tanışmalarını düşündü. Üniversitenin ikinci yılında Şirince gezisinde tanıdığı o güzel kıızı. İlk görüşte aşk değildi; Mert’in yüzü o yıllarda hep asıktı, dış dünyaya bugünden daha kayıtsızdı. Ama orada geçirdikleri birkaç günde gezinin tadını çıkarıp eğlenmiş, sarhoş olmuş, arkadaşları Kenan ve Betül’le Olimpos’a gitmeye karar vermişlerdi. Mert, yolda ilk defa Tuba’nın elini tutmuş, ona bir sıcakık bir buz gibi bakan mavi gözlere çoktan kapılmıştı.

Olimpos’ta orman içinde kıvrılarak giden toprak yolu çam ağaçlarının gölgesi serinletiyordu. Bungalov pansiyonlardaki gezginlerin neşeli sesleri kahkahalara, gecenin serinliği müzik seslerine karışıyordu. Orman yolu, az sonra denize kavuşacak derenin yanından grinin değişik tonlarındaki çakıllarıyla kumsala bağlanıyor, yoldan ayrılma-ya cesaret edenler içinse antik Olimpos kentinin kalıntıları, ansızın beliren irili ufaklı şelaleleri, yanan kayalarıyla gizemli bir yolculuğun kapılarını aralıyordu.

Geldiklerinin ikinci gecesi, çardak altındaki sohbetleri uzamış, gecenin ilerleyen saatlerinde kamp ateşi etrafında müzik dinlemeye başlamışlardı. Gitar elden ele dolaşp Mert'e gelince, oradakilerin ilk defa duydukları bir şarkıyı çalmaya başladı. Sözlerinin içinde "Tuba" ismi geçiyordu. Tuba dayanamayp sordu: "Yeni mi bu şarkı? Kim söylüyor?"

"Ben söylüyorum." Tuba dayanamayp Mert'e sarıldığında asıl şarkıları başlamıştı. Ateşin başındakiler ıslık çalıp onları alkışlarken duyguları daha da yoğunlaşmıştı. Kampçılar teker teker odalarına çekilirken, zamanın durmasını dileyerek ateşin başında yalnız kalana dek oturmaya devam ettiler. Eksik parçalarına kavuşmuş gibi hissediyorlardı. Çakılların üzerinde yan yana uzanmış, bedenlerinin üzerinde ışıldayan yıldızlara bakarken, tüm hücrelerini saran bir bağlılıkla âşık olmuşlardı.

DEMİR 2 - 24 NİSAN 2010 CUMARTESİ 12:12 GMT+3

Derin kahvaltudan sonra giyeceklerini seçmek için odasına gitti. On beş dakika sonra giyinmiş, saçları taranmış, çilekli tokaları takılmış halde kapının önünde hazırды. Demir, kızının yüzündeki ağlamaklı ifadeyi görünce, “Kaşlar neden çatık?” diye göz kırptı.

“Annem pembe elbisemi giymeme izin vermedi.”

Demir bir an Derin’in güçlü kişiliğini törpülemeyen nasıl cevap verebileceğini düşündü. “Ama kuzucuğum, o elbisen kışlık. Bugün hava çok sıcak, annen terleyip hasta olmanı istememiştir.” Derin gibi hayatı kafasına göre yaşamak isteyen biri için pek de iyi bir açıklama sayılmazdı ama yine de kızını alnından öpüp sakinleştirdi.

Arabaya doğru yürürlerken konuyu değiştirdi. “Evet, kemerimizi arabaya biner binmez bağlıyoruz değil mi kızım?”

Derin, “Babacığım bu çocuk koltuğu bana küçük geliyor artık, değil mi?” diye sordu.

Demir derin bir nefes aldı. “Evet kızım, sen büyüdün artık, tam altı yaşına geldin. Seneye okuma yazma öğreneceksin,” derken elini alnına sürüp “püvf” diye bir ses çıkardı. Sonraki yıl Derin okula başlayacaktı. Ayda, kızlarının şu anda gittiği anaokulunun devamı olan koleji mi, yoksa başka bir okulu mu seçecekti, bilmiyordu. Her iki durumda da birinin maaşının en az yarısı buna harcanacaktı. “Diğer yarısı da villanın taksitine gider,” diye kendi kendine söylendi. Daraldı.

Salona girdiklerinde çizgi film izlemesi bir senedir yasak olan Derin heyecanlıydı. Annesi çizgi film izlediğinde donuklaştığını, hayal

âleminde yaşar gibi olduğunu söyleyerek bunu yasaklamıştı. Patlamış mısırlarını çaturdata çaturdata filmi izlemeye başladılar. Ancak, Demir dikkatini filme veremiyordu. Aykut'un hazırladığı, ismi Somedarmo olan sosyal medya arama motoru projesinde üstüne düşen indeksleme robotu kısmını pazartesi öğleye kadar teslim etmesi gerekiyordu. Bu kod, muhtemelen bütün hafta sonu çalışma odasına kapanıp Ayda ve Derin'le daha az zaman geçirmesine neden olacaktı. Şüphesiz işini seviyordu ama pazartesi işe dinlenmeden gitmekten nefret ediyordu. Derin, "Babacığım ejderhalara bak. Üstüne binip uçuyorlar!" diye çığlık atarken, Demir'in aklına esrarengiz mektup geldi.